

РЕШЕНИЕ

№ 9570

гр. София, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110107948 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от Д. С. С., ЕГН *****, срещу [*****], с която е предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните недължимостта на сумата от 100 лева – глоба, наложена на ищеца по наказателно постановление № 247600/2015 г., за събирането на която е било образувано изп.д. № 5061/2017г. по описа на [ЧСИ]., поради погасяване на правото на принудително изпълнение на вземането с изтичане на предвидения в закона давностен срок.

Ищецът твърди, че на 14.07.2017 г. по образуваното срещу него изпълнително дело е бил наложен заповед за вземането му за трудово възнаграждение, като след посочения момент нито са поискани, нито са извършени действия, насочени към събиране на вземането. Поддържа, че давностният срок, с който се погасяват вземания като процесното /за глоба/ е двугодишен и след прекъсването на давността започва да тече нов срок със същата продължителност, който в случая е изтекъл. Счита, че за него е налице правен интерес от предявяване на иска, доколкото изпълнителното производство продължава да се висящо към датата на подаване на исковата молба. Моли за уважаване на предявения иск и за претендиране на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва исковата претенция като неоснователна. Посочва, че по отношение на вземането не е изтекъл абсолютният давностен срок, с оглед което и счита, че предявеният иск е недопустим и неоснователен. Обръща внимание, че към датата на предявяване на иска изпълнителното производство вече е било приключило и процесната сума е била изплатена на вискателя, поради което твърди, че за ищеца не е налице правен интерес от провеждане на настоящото производство по установителния иск. В обобщение на

доводите си заявява искане за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Предявен за разглеждане е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, с който ищецът и длъжник по горепосоченото изпълнително дело по описа на [ЧСИ]. оспорва изпълнението, позовавайки се на изтекла погасителна давност за вземането, предмет на изпълнителното производство съгласно представеното от взыскателя влязло в сила наказателно постановление.

От приетото в препис изпълнително дело, съдът приема за установено следното:

На 11.07.2017 г. взыскателят е депозирал пред ЧСИ М. Б. възлагателно писмо за събиране на публични вземания, като е представил влязло в сила на 28.08.2015 г. наказателно постановление № 2747600/23.03.2015 г., с което на ищеца е била наложена глоба в размер на 100 лева и е било образувано изп.д. № 5061/2017 г.

На основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ на органа по изпълнението е възложено да проучи имуществото на длъжника и да определи способа на изпълнение.

До длъжника на 14.07.2017 г. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение.

Със запорно съобщение, изх. № 106404/14.07.2017 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху вземането за трудово възнаграждение, дължимо му от неговия работодателя [фирма]. Видно е, че пратката е връщана трикратно като непотърсена, с оглед което и съобщението не е било връчено на адресата.

Установява се, че на 08.02.2023 г. до длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, връчена на негов пълномощник същия ден.

Не се установява по изпълнителното дело да са извършени или да е поискано извършването на други изпълнителни действия, още по-малко процесната сума да е била преведена на взыскателя и производството да е приключено на основание чл. 433, ал. 2 ГПК, както поддържа ответникът с отговора на исковата молба.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

По иска с правна квалификация чл. 439, ал. 1 ГПК, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че след приключване на производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти, от които длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право – в случая погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, както и наличие на правен интерес от провеждане на иска - висящ (неприключил изпълнителен процес за събиране на процесните суми, при който взыскателят не е напълно удовлетворен).

В тежест на ответника е да докаже своите възражения и положителните факти, на които основава изгодни за себе си последици, т.е. да установи онези свои твърдения и правоизключващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, като в конкретния случай носи тежестта да докаже наличието на обстоятелства, довели до спирането и/или прекъсването на погасителната давност за вземанията си или приключило изпълнение, в хода на което е бил удовлетворен.

Вземането за глоба по издадено от общинските власти наказателно постановление е публично общинско вземане (чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК). Задълженията за публични вземания се погасяват по давност с изтичане на петгодишен срок, който започва да тече от 1 януари на годината, следваща тази, през която вземането е възникнало и е следвало да бъде платено, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок (чл. 171, ал. 1

ДОПК).

В случая обаче се касае за наложено административно наказание по реда на ЗАНН, с оглед което съдът приема, че уредбата на този закон е специална по отношение на ДОПК. Ето защо дължимостта на сумите по публични вземания, съставляващи наложени по реда на ЗАНН административни наказания, в това число глоби, следва да се преценява по специалните норми, разписани в този закон.

С Тълкувателно решение № 2 от 2017 г. по тълк.дело № 3/2016 г. на ВАС, е прието, че глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. „б“ ЗАНН. Съгласно чл. 79, ал.1 ЗАНН, наказателните постановления и решения на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавните вземания.

Разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Алинея две на същия текст гласи, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 82, ал.3 ЗАНН, независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Текстът на чл. 82 е допълнен с разпоредбата на алинея 4 (Нова – ДВ, бр. 28 от 1982 г.), която изключва приложението на предходната алинея по отношение на глобата, когато за събирането □ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Това се отнася и за висящите дела, давността по които не е изтекла до влизането на тази алинея в сила.

В посоченото решение общото събрание на съдиите от ВАС застъпва становището, че след прекъсване на изпълнителската давност по ЗАНН започва да тече нов двугодишен срок. Давността за изпълнение на административно наказание, наричана още изпълнителска давност, е изтичане на установен от закона срок от време, в който надлежният орган на публичното право проявява пасивност по отношение на правомощието си да приложи административно-наказателна репресия спрямо извършителя на административно нарушение.

В цитираното тълкувателно решение е изяснен и спорният до постановяването му въпрос относно факта, че глобата е публично вземане. Съгласно разясненията последното обаче не означава, че изпълнителската давност за нея следва да е еднаква с тази за останалите публични вземания. Давността, включително тази, касаеща изпълнението на наказанието, е материално-правен въпрос. Чл.79 ЗАНН препраща към ДОПК само относно процесуалния ред за събиране на държавните вземания. Поради това не следва от разпоредбата на чл. 79 ЗАНН да се извежда аргумент в подкрепа на приложението на чл. 171, ал.1 ДОПК.

Разпоредбата на чл. 82, ал.4 ЗАНН изключва приложението само на чл. 82, ал.3 ЗАНН. Тя не изключва приложението на чл. 82, ал.2 ЗАНН, който предвижда прекъсването на давността с всяко действие, предприето за изпълнение на наказанието, нито правилото, че след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Неприложимостта на чл. 82, ал.3 ЗАНН обаче не е достатъчно основание, за да се приложи давността по чл.171, ал.1 ДОПК.

След като се налага прилагане по аналогия, и то във връзка с наказание, това означава, че приложение ще намери чл. 82, ал.1 б. „а“ ЗАНН и новата давност, която

започва да тече след прекъсване на давността поради предприемане на действия по изпълнение на административното наказание, ще е отново две години. Върховните съдии застъпват становище, че последното е в съответствие с принципа, че за административните нарушения административно-наказателната отговорност следва да се наложи и изпълни достатъчно бързо, за да може административното наказание да осъществи предвидените в чл. 12 ЗАНН цели. Не на последно място, доколкото глобата е резултат на реализирането на административно-наказателната репресия, не е оправдано тя да рефлектира върху правната сфера на административния нарушител прекалено дълго във времето.

Затова, когато се разглежда правната природа на глобата, превес следва да има нейният характер на административно наказание, а не нейният характер на публично вземане. Изключвайки кратката абсолютна давност по чл. 82, ал.3 ЗАНН, законодателят вече е обезпечил в достатъчна степен интересите на фиска. Именно това обуславя неприложимостта на общия давностен срок за събиране на публични държавни вземания, предвиден в чл. 171, ал.1 ДОПК.

При съобразяване на даденото задължително разрешение съдът приема, че в конкретния случай за периода след изпращане на заповедно съобщение по изпълнителното дело, което дори не е било получено от третото задължено лице, не са предприемани действия за събиране на наложената глоба в период от повече от пет години. При това положение несъмнено е, че правото на принудително изпълнение по отношение на процесното вземане е погасено по давност, с оглед което и искът следва да бъде уважен.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на присъждане на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК възниква за ищеца. Сторените разноски са в размер на сумата от 450 лева /за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение в минимален размер/. Същите следва да се възложат в тежест на ответника.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Д. С. С., ЕГН *****, с адрес: [*****], съдебен адрес: [*****] срещу [*****], с адрес: [*****] иск с правно основание чл.439, ал. 1 ГПК, че Д. С. С., ЕГН *****, не дължи на [*****], сумата от **100 лева**, представляваща глоба, наложена с наказателно постановление № 247600/2015 г., за събирането на което вземане е образувано изпълнително дело № 5061/2017 г. по описа на [ЧСИ]., [*****], район на действие – СГС, поради погасяване на правото на принудително изпълнение с изтичането на предвидения в закона давностен срок.

ОСЪЖДА [*****], с адрес: [*****] да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на Д. С. С., ЕГН *****, с адрес: [*****], съдебен адрес: [*****] сумата от **450 лева**, представляваща разноски за производството пред СРС.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

